

TẬP 18

HỒI 181

Nghịệt Duyên

N

ó đã là chuyện của mười mấy năm về trước, nhưng trong đầu ta nó vẫn giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, vẫn rõ mồn một, không thể quên dù chỉ là một chi tiết nhỏ.

Giọng của Phổ Hoàng thượng nhân phẳng lặng mà chậm rãi vang lên trong phòng, ông bắt đầu kể về chuyện cũ.

"Ta còn nhớ rất rõ, hôm đó là một ngày âm đạm. Ngay từ sáng sớm ta đã cảm thấy trong lòng có gì đó bất an, song lại không thể nói ra chuyện không ổn rốt cuộc là gì, cả những công việc thường ngày ta cũng phân tâm không làm được đến nơi đến chốn. Tình trạng vô cùng khác thường ấy, ngay cả bản thân ta cũng không cất nghĩa nổi, vì thế khi ấy trong lòng thật thập phần lo lắng."

"Cứ như thế cho đến chập tối, nghe thấy tiếng chuông chiều, mắt thấy trời đang dần tối lại, ta mới cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Lúc ấy, ta chỉ cảm thấy hẫng là mình tu hành chưa đủ nên nhất thời ý loạn tâm mê mà thôi. Không ngờ, đúng vào cái lúc trời nhá nhem ấy, đột nhiên nghe thấy ngoài cổng bản tự truyền đến một tiếng kêu chói tai."

Nói đến đây, Phổ Hoàng thượng nhân quay đầu lại, nhìn Pháp Tướng một hồi.

Pháp Tướng gật đầu: "Đúng thế, khi ấy là lúc các đệ tử tuần thị sơn môn đột nhiên nhìn thấy một người hôn mê nằm dưới đất ở một nơi không xa ngoài cửa vườn chùa, vội đi tới kiểm tra, nào ngờ... lại chính là Phổ Trí sư thúc."

Pháp Tướng thở dài một hơi rồi tiếp: "Khi ấy Phổ Trí sư thúc thần trí không tỉnh táo, sắc mặt thì tiêu tụy vô cùng, chỉ trên hai gò má không hiểu là vì sao lại có màu hồng rất kỳ lạ. Mãi về sau bần tăng mới biết, đó là vì sư thúc muốn tạm thời kéo dài sự sống nên đã uống kỳ dược 'Tam Nhật Tất Tử Hoàn'."

Quỷ Lệ nghe đến đây, bỗng lặng người xuống. Tên loại dược hoàn này thật đúng là chưa từng nghe qua. Hắn nhin không được, phải lên tiếng: "Tam Nhật Tất Tử Hoàn, đó là kỳ dược gì vậy?"

Phổ Hoảng thượng nhân thở dài: "Loại kỳ dược này không phải dùng cho mục đích đúng đắn gì, nghe nói là do một quái nhân có ngoại hiệu là 'Quý Y' trong Ma Giáo năm xưa điều chế ra. Phục loại dược này, cho dù có bị thương nặng sắp chết, dược tính cũng có thể kích thích tiềm lực của bản thân khiến người sống thêm được ba ngày, đồng thời trong ba ngày này, miễn cưỡng cũng vẫn có thể duy trì được thể lực của người bình thường. Có điều một khi ba ngày qua đi, thuốc lập tức biến thành một loại độc dược độc nhất thiên hạ, cho dù là người có cơ thể hoàn hảo, đạo hạnh thông thiên, cũng không thể chống lại độc tính kỳ lạ của nó, chỉ còn đường chết. Vì thế mới có cái tên cổ quái như vậy."

Lặng im một lúc, Phổ Hoảng thượng nhân nói tiếp: "Khi ấy đương nhiên chúng ta không biết nhiều đến thế, có điều sau khi nhận được cấp báo của đồ nhi là Pháp Tướng, ta quả là kinh hãi thật sự. Phổ Trí sư đệ thông minh trời phú, đạo hạnh thâm hậu, luôn là nhân vật xuất chúng trong Thiên Âm Tự, thật không ngờ lại trở thành như vậy. Ta lập tức sai người khiêng sư đệ vào trong thiền phòng chữa trị, thế nhưng Phổ Trí sư đệ vẫn cứ hôn mê mãi không tỉnh, chân khí trong cơ thể rối loạn, không phải chỉ trúng cực độc, mà còn bị một nhân vật đạo hạnh cao thâm nào đó đánh trọng thương, tính mạng đã đến mức dầu cạn đèn khô rồi."

Sự việc xảy ra đã mười mấy năm, sắc mặt Phổ Hoảng thượng nhân vẫn lộ rõ vẻ đau thương tột độ, câu chuyện năm xưa với Thượng nhân hẳn là một đả kích lớn đến vô cùng.

"Đêm hôm đó, ta dốc hết sức ra chữa trị cho Phổ Trí sư đệ, thế nhưng mặc cho ta dùng đủ mọi linh dược, hao tổn mọi chân nguyên cũng không làm cho sư đệ tỉnh lại được. Thấy sư đệ hơi thở càng lúc càng yếu, trong lòng ta đau đớn không biết đến nhường nào. Người sư đệ yêu quý nhất của ta, niềm hy vọng của cả bản tự lại có thể chết đi một cách khó hiểu như vậy sao!"

"Phổ Trí sư đệ bị trọng thương như vậy, cho dù có chết trước đó vài ngày cũng không có gì là lạ, có điều sư đệ đã cố gượng dậy để trở về Thiên Âm Tự, chắc chắn trước khi chết có điều gì đó muốn nói, hoặc giả cũng phải có chuyện quan trọng, nhất định phải kể lại với chúng ta."

Phổ Hoảng thượng nhân nói đến đây, thở dài một tiếng rồi trầm người xuống, dường như tâm trí Thượng nhân ngày càng đắm sâu vào câu chuyện hơn mười năm trước.

Một hồi sau, Pháp Tướng ở bên cạnh khẽ ho lên một tiếng, nói: "Sư phụ, năm xưa con luôn cùng Người ở bên Phổ Trí sư thúc, chi bằng tiếp theo hãy để con kể thay người cho!"

Phổ Hoảng thượng nhân không nói, chỉ yên lặng gật đầu.

Pháp Tướng nhẹ lấy hơi, chậm rãi kể tiếp: "Bần tăng năm xưa ở bên sư phụ, nhìn sư phụ và Phổ Phương sư thúc cứu chữa cho Phổ Trí sư thúc, nhưng đều không có kết quả, trong lòng cũng lo lắng như có lửa đốt. Thường ngày Phổ Trí sư thúc đối xử với bần tăng thật tốt, chỉ tiếc là bần tăng đạo hạnh nông cạn, không thể làm gì giúp cho sư thúc. Không ngờ đúng vào lúc chúng ta đã kiệt sức cùng đường thì đêm hôm đó, Phổ Trí sư thúc tự nhiên tỉnh lại."

"A..." Quỷ Lệ nhướn mày, khẽ lẩm bẩm một tiếng, nhưng rồi nhanh chóng kìm nén được bản thân, sắc mặt lại trở lại bình tĩnh như trước.

Pháp Tướng nhìn Quỷ Lệ, vẫn đều đều kể: "Khi ấy đúng vào lúc bần tăng túc trực bên Phổ Trí sư thúc. Vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, bần tăng lập tức đi thông báo cho sư phụ và Phổ Phương sư thúc đến. Tuy đã mười mấy năm trôi qua, nhưng cho đến giờ bần tăng vẫn nhớ rõ, sắc mặt của Phổ Trí sư thúc lúc ấy tái nhợt đi hết như người chết vậy, thế nhưng phần trên hai gò má thì lại đỏ lựng, thật là kỳ lạ."

"Thấy sư thúc có biến chuyển, sư phụ và chúng ta đều rất vui mừng. Tuy thấy sắc mặt của Người có phần cổ quái, song nhất thời cũng không để ý nhiều. Lúc ấy sư phụ đang định hỏi sư thúc xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại bị thương đến mức này? Không ngờ... không ngờ Phổ Trí sư thúc vừa nhìn thấy sư phụ, sư thúc, sư thúc..."

Pháp Tướng ngừng một lúc, vẻ như muốn trấn tĩnh lại.

Cả căn phòng trở nên im phăng phắc, Phổ Hoàng thượng nhân nhắm chặt hai mắt, miệng khẽ đọc câu Phật hiệu, tràng hạt trong tay không ngừng xoay chuyển, Quỷ Lệ sắc mặt bình thản, vẫn tập trung lắng nghe.

Sắc mặt Pháp Tướng nhàn lại thật khó coi, cuối cùng cũng tiếp tục: "Sau khi Phổ Trí sư thúc tỉnh lại, cứ nằm đó lạng im. Không ngờ sau khi nghe được tin sư phụ sẽ đến, vừa trông thấy sư phụ, đột nhiên sư thúc như bị kích thích, toàn thân run lên bần bật, ngồi thẳng dậy trên giường."

"Bần tăng, sư phụ và Phổ Phương sư thúc đều hết sức kinh ngạc, chỉ thấy sắc mặt của Phổ Trí sư thúc khi ấy đỏ lựng như máu, hai mắt chằm chằm như dán vào người sư phụ, đưa cánh tay khô quắt ra chỉ vào sư phụ. Sư phụ bước nhanh lại, nắm chặt lấy tay của sư thúc, đang định nói thì Phổ Trí sư thúc lại..."

Trên mặt Pháp Tướng thoáng hiện vẻ lưỡng lự, liếc nhìn Phổ Hoàng thượng nhân, sắc mặt Thượng nhân không hề thay đổi, vẫn ngồi nhắm chặt hai mắt.

Pháp Tướng trầm ngâm một hồi, rồi tiếp tục nói: "Phổ Trí sư thúc vừa nắm tay của sư phụ, đột nhiên người sư thúc run bắn lên, gục vào lòng sư phụ khóc òa lên như một đứa trẻ..."

"Cái gì?" Quỷ Lệ nghe đến đây, nhất thời không kiềm chế nổi tình cảm, đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào Pháp Tướng.

Trong mắt của Quỷ Lệ, vị Phổ Trí thần tăng ấy bất kể đã làm những chuyện gì, song ấn tượng thần tăng để lại trong hắc đầu còn giống hình ảnh một con người nữa?

Pháp Tướng thở dài: "Khi ấy ba người chúng ta đều sợ hết hồn, chân tay lóng ngóng không hiểu Phổ Trí sư thúc rốt cuộc bị làm sao, tại sao lại không bình thường như thế. Thế nhưng nhìn bộ dạng của sư thúc, lại cảm thấy rất đau lòng, thật không biết nên làm gì là tốt. Bần tăng lúc ấy chỉ còn nhớ Phổ Trí sư thúc khóc gào đau khổ, nói với sư phụ: 'sư huynh, sư huynh, đệ đáng chết, đã làm ra tội nghiệt tày trời, cho dù có chết vạn lần cũng không thể bù đắp được một phần vạn!'"

Khóe mắt của Quỷ Lệ đột nhiên giật mạnh, răng nghiến chặt lại, song hắc vẫn im lặng.

Pháp Tướng hạ thấp giọng: "Bần tăng lúc ấy, trong lòng vừa sợ hãi, vừa lo lắng rồi bồi, nhìn sang sư phụ, hắc là cũng cùng một suy nghĩ như vậy. Có điều tình hình khi ấy, Phổ Trí sư thúc thần trí mê loạn, gần như đã phát điên, chúng ta không biết làm gì hơn, chỉ còn cách ra lời khuyên nhủ, hy vọng sư thúc có thể an tâm nghỉ ngơi, những chuyện khác đợi vết thương khỏi rồi hãy nói."

"Thế nhưng sư thúc nhất quyết không đồng ý, và nói người vì muốn trở về Thiên Âm Tự mà đã uống 'Tam Nhật Tất Tử Hoàn', đêm nay là hạn cuối cùng. Trước khi chết, người có việc quan trọng phải nói cho sư phụ và các sư thúc biết và có việc lớn nhờ vả. Nếu không, người sẽ chết mà vẫn không thể an lòng."

"Chúng ta nghe đến đó, người nào người ấy đều vừa kinh hãi, vừa lo lắng, nhưng sư thúc đã nói vậy, chúng ta còn cách nào khác hơn là cứ mặc cho sư thúc nói. Bần tăng vốn còn cho rằng do sư thúc bị trọng thương, thần trí đã không còn sáng suốt, nào ngờ, khi sư thúc nói ra lại là một chuyện đại nghịch phật tâm nhân luân, tội nghiệt tày trời!"

Phổ Hoằng thượng nhân thở dài một tiếng, chấp tay: "A Di Đà Phật!"

Pháp Tướng thấy thế cũng chấp tay tụng phật hiệu, rồi nhìn sang phía Quỷ Lệ, sắc mặt của hắc đang dần biến sang một màu xanh xám, Pháp Tướng khẽ nhắm mắt nói tiếp: "Phổ Trí sư thúc nắm chặt tay của sư phụ, vừa nói, nước mắt vừa lăn chã tuôn. Mấy người chúng bần tăng đứng bên cạnh nghe, càng nghe càng thấy kinh sợ, thậm chí gai

ốc nổi hết cả lên. Sư thúc vì thực hiện hy vọng Phật Đạo tham ngộ nhất thể của mình, mấy ngày trước đã lên Thanh Vân Sơn bái kiến chuông giáo của Thanh Vân Môn là Đạo Huyền chân nhân, bày tỏ suy nghĩ của mình, đáng tiếc là đã bị Đạo Huyền chân nhân cự tuyệt. Sư thúc thất vọng xuống núi, đến một thôn nhỏ dưới chân Thanh Vân sơn, thôn đó có tên là 'Thảo Miếu thôn'..."

Một âm thanh đổ vỡ vang lên, dường như cùng một lúc với ba chữ 'Thảo Miếu thôn'. Tay của Quỷ Lệ đặt trên mặt bàn, trong lúc xúc động đã vịn nát một góc rồi bóp vụn thành cám.

Pháp Tướng liếc nhìn về phía chiếc bàn, lòng thầm thở dài, song vẫn tiếp tục kể: "Hôm đó, sư thúc đi vào trong Thảo Miếu thôn, dừng chân nghỉ tạm trong một ngôi miếu đổ nát cuối thôn, vô tình nhìn thấy một đám trẻ chơi đùa, trong đó có hai đứa bé sau khi cãi vã đã suýt chút nữa gây nên chuyện đáng tiếc, may mà Phổ Trí sư thúc kịp thời ra tay, cũng coi như đã cứu được một mạng trong số những đứa trẻ ấy."

Sắc mặt Quỷ Lệ lại một lần nữa biến đổi, hai tay nắm chặt, ánh mắt hiện rõ vẻ đau khổ.

"Phổ Trí sư thúc vốn cũng không bận tâm đến chuyện này, nhưng lúc ấy trời đã chập choạng tối, trời lại sắp có mưa nên định ngủ lại trong ngôi miếu đó một đêm, hôm sau mới đi. Nào ngờ đúng trong đêm ấy đã xảy ra chuyện..."

Quỷ Lệ cúi gầm mặt xuống, như không muốn ai nhìn thấy sắc mặt của hắn bây giờ.

Hồi ức như những nhát dao cửa sâu vào tim gan, máu trào phun lên không thể cầm lại được!

Giọng của Pháp Tướng lại đều đều vang lên: "Đêm hôm ấy, Phổ Trí sư thúc bỗng từ trong thiền định tỉnh dậy, phát hiện thấy một yêu nhân áo đen lướt vào trong miếu, định cướp đi đứa trẻ có tư chất rất tốt ấy. Sư thúc đương nhiên không thể ngồi yên không quan tâm, bèn ra tay cứu đứa trẻ, thế nhưng sự việc lại lắt léo khôn lường, không ngờ yêu nhân đó lại ác độc thâm hiểm, vốn chỉ lấy đứa trẻ làm mồi, còn mục đích chính lại là sư thúc."

"Yêu nhân áo đen đó ngấm giấu 'Thất Vĩ Ngô Công' kỳ độc thiên hạ trên người đứa trẻ, một chuông đã hạ độc vào sư thúc, tiếp đó hắn nhân cơ hội sư thúc tâm thần rối loạn, lại dùng ma pháp yêu giáo đả thương sư thúc. Cũng đến khi ấy, sư thúc mới hiểu, thì ra tên yêu nhân áo đen ấy giở mọi thủ đoạn tàn độc ra cũng chỉ vì viên 'Phệ Huyết Châu', vật đại hung đã phong ấn trên người sư thúc."

Quỷ Lợi khẽ rùng mình, song lại không hề ngáng đầu.

"Yêu nhân đó tuy thủ đoạn nham hiểm tàn độc, song Phổ Trí sư thúc cũng là bậc đạo hạnh cao thâm. Mặc dù thân bị trọng thương, người vẫn dùng đại thần thông của Phật gia đánh cho yêu nhân khiếp vía bỏ chạy. Có điều khi ấy Phổ Trí sư thúc mới phát hiện ra, kẻ đó có thể thi triển dị thuật đạo gia chân pháp Thanh Vân, hẳn là phải có quan hệ sâu xa nào đó với Thanh Vân Môn."

"Lúc sư thúc kịch chiến với tên yêu nhân, mới biết vì nguyên nhân gì mà đứa trẻ mà người cứu lúc ban ngày cũng lặng lẽ tìm đến ngôi miếu. Sau vài phen ác đấu, đứa trẻ do bị sức ép đã ngất đi. Cuối cùng, tên yêu nhân kia phải tháo chạy, nhưng Phổ Trí sư thúc cũng đã đến mức dầu cạn đèn khô, trọng thương gần kề cái chết, không thể không uống 'Tam Nhật Tất Tử Hoàn' mà người có được trong một cơ hội ngẫu nhiên năm xưa để kéo dài sự sống."

"Phổ Trí sư thúc trước là vì biết mình sẽ chết, tâm thần rối loạn, không thể còn bình tĩnh để suy xét mọi chuyện nữa, sau là lo lắng về việc yêu nhân kia sẽ trở lại giết người diệt khẩu. Tuy người không hề sợ hãi, song biết bao thôn dân ở Thảo Miếu thôn này, chỉ e sẽ bị yêu nhân ấy giết sạch, như thế khác nào người đã phạm phải tội nghiệt tày trời. Trong lòng sư thúc lúc ấy định lên Thanh Vân Sơn cầu cứu, thế nhưng rõ ràng yêu nhân ấy có quan hệ gì đó với Thanh Vân Môn, chẳng may sau khi lên núi bản thân mình chết không sao, chỉ sợ lại vô tình uống phí bao nhiêu mạng người vô tội dưới núi."

Sắc mặt Pháp Tướng trở nên thê lương, dường như cũng đang ở vào tình cảnh tuyệt vọng năm xưa của Phổ Trí thần tăng vậy.

"Nhiều năm trước, Phổ Trí sư thúc ngao du thiên hạ, đã vô tình thu phục được một hung dị vật là 'Phệ Huyết Châu' ở Tây phương. Người đã vái tạ thượng thiên nhân từ, sau đó dùng thần thông đại pháp của Phật môn trấn áp hung vật ấy, ngày đêm đều đeo bên mình để tránh làm hại sinh linh. Có điều hung khí của Phệ Huyết Châu quả đúng là bản chất thiên sinh, tuy đã được Phật pháp hộ thể, song vẫn lẳng lặng ăn mòn thần trí của Phổ Trí sư thúc. Chỉ là do thường ngày được Phật pháp hộ trì nên mới không nhìn ra mà thôi."

"Hôm đó, Phổ Trí sư thúc đối diện với đường cùng, biết mình sắp chết mà vẫn còn liên lụy đến người bên cạnh, mà tâm nguyện Phật Đạo nhất thể cả đời sư thúc xem ra cũng sắp tan thành bọt nước, nên trong lòng bất giác rối loạn, không ngờ trong lúc tuyệt vọng ấy, sư thúc lại như nghĩ thông được một con đường khác có thể thực hiện ý nguyện của Người."

Quý Lệ như càng lúc càng trở mạnh hơn.

Pháp Tướng dừng một lúc, chậm rãi nói: "Phổ Trí sư thúc nghĩ đến việc truyền thụ cho một thiếu niên Vô thượng chân pháp Đại Phạm Bát Nhã của Phật môn, sau đó để cho thiếu niên này tìm cách gia nhập Thanh Vân Môn, như thế có thể thực hiện tâm nguyện cả đời của người. Sư thúc lúc nào cũng canh cánh bên lòng chuyện tham ngộ Phật Đạo, nghĩ đến đây như thể đã nắm được cây sào cứu mệnh, nhất định không chịu buông ra. Sư thúc đã chọn chính đứa trẻ mà người đã cứu, truyền cho cậu ta khẩu quyết chân pháp Đại Phạm Bát Nhã, đồng thời dặn không được để lộ cho người ngoài biết rằng sư thúc đã phó thác tâm nguyện cả đời mình lên người thiếu niên đó."

"Hừ... ha ha..." Quỷ Lệ cố gắng nén cười, vẻ mặt vừa thê lương, vừa chất chúa, xen lẫn ghen ngào.

Cũng không biết hắn đang chê cười Phổ Trí, căm hận trời xanh, hay tự than cho vận mệnh?

Pháp Tướng đợi tiếng cười của Quỷ Lệ qua đi, sắc mặt lại càng trầm xuống, tiếp: "Sau khi sắp xếp mọi chuyện, Phổ Trí sư thúc thi triển pháp thuật làm cho đứa trẻ kia tiếp tục thiếp đi, còn bản thân sư thúc khi ấy do sự phát tác của Tam Nhật Tất Tử Hoàn, thể lực đã dần hồi phục, vốn định cứ thế bỏ đi, trong ba ngày cố gắng về đến Thiên Âm Tự bàn giao hậu sự. Không ngờ đúng lúc ấy, đột nhiên sư thúc nhớ ra, Thanh Vân môn thu nhận đồ đệ rất nghiêm ngặt, thiếu niên ấy lại không phải loại kỳ tài giai chất ngàn năm có một. Nghĩ kỹ, chưa chắc Thanh Vân Môn đã thu nhận cậu ta làm đệ tử."

"Thấy tâm nguyện lớn nhất bỗng chốc trở nên mong manh, còn bản thân thì sắp lìa đời, Phổ Trí sư thúc tâm thần đại loạn, cộng với việc thân bị trọng thương, Phật Pháp tu hành hiển nhiên đã hao tổn, không thể được như thường ngày, nghiệt khí trong người bị viên Phệ Huyết Châu xâm chiếm lúc ấy phát tác ra, cuối cùng đã làm ra tội nghiệt tà trời không thể cứu vãn."

"Lúc tâm thần Phổ Trí sư thúc hỗn loạn, đã bị luồng nghiệt khí ấy tấn công, đầu óc rối bời, trong lòng chỉ còn nghĩ đến làm thế nào để hoàn thành tâm nguyện Phật Đạo nhất thể. Trong khi suy tính đủ mọi cách, đột nhiên sư thúc nghĩ tới việc chỉ cần đứa trẻ kia trở thành cô nhi, mọi chuyện lại xảy ra ngay dưới chân Thanh Vân Sơn, nên chắc chắn Thanh Vân Môn không thể chỉ khoanh tay ngồi nhìn..."

Sắc mặt Phổ Hoàng thượng nhân bỗng hiện vẻ bi thương tột đỉnh, tràng hạt trong tay chuyển vần càng nhanh hơn, miệng liên tục niệm Phật hiệu.

"Thế là..." Giọng Pháp Tướng trở nên run rẩy: "Phổ Trí sư thúc lại nghĩ đến nên... nên... nên làm thế nào để đứa trẻ ấy trở thành cô nhi, để dễ dàng được Thanh Vân Môn thu nạp. Lúc ấy, thần trí sư thúc đã hoàn toàn mất đi bản tính vốn có, đã bị nghiệt khí

của viên Phệ Huyết Châu ấy khống chế hoàn toàn, cuối cùng, sư thúc bước vào trong Thảo miếu thôn, và bắt đầu... bắt đầu ra tay giết người; mà sau khi nhìn thấy vết máu tươi đầu tiên thì sư thúc đã hoàn toàn không thể khống chế nổi mình nữa. Hung tính đại phát, sư thúc đã thảm sát sạch hơn hai trăm người trong thôn, gây nên tội nghiệt tày trời này!..."

"Đủ rồi, đừng nói tiếp nữa!" Đột nhiên Quỷ Lệ hét lên, đứng phắt dậy, nước mắt rùng rùng.

"Đừng... đừng tiếp nữa..." hắn thống khổ gục đầu lẩm bẩm, nấc nghẹn không thành tiếng.

Pháp Tướng lặng im, cúi đầu. Trên thiên sàng, Phổ Hoàng thượng nhân mở mắt, chậm chậm đi xuống, đến bên cạnh Quỷ Lệ, đưa tay ra vỗ nhẹ vào vai hắn: "Hài tử, muốn khóc muốn chửi mắng thì cứ việc trút hết ra đi! Có điều chuyện của ngày trước cuối cùng thì con cũng đã nghe cả rồi."

Quỷ Lệ run run cúi gục đầu, cắn răng khóc không thành tiếng.

Phổ Hoàng thượng nhân khẽ nói: "Cho đến khi Phổ Trí sư đệ hồi phục thần trí, đại tội đã thành, đứng trên núi thấy biển máu dưới chân, toàn thân sư đệ như bị ngũ lôi giáng xuống, hoàn toàn mất đi tri giác. Cả đời công đức tu hành đã đổ cả theo dòng nước, lại còn hại chết biết bao người. Tội nghiệt tày trời đã xé nát tâm phế của Phổ Trí sư đệ. Đúng trong cơn hỗn ác ấy, sư đệ trở về Thiên Âm Tự trong tình trạng thần trí bất minh, trông thấy ta, sư đệ đã kể hết tất cả tội nghiệt của mình. Đau khổ muôn phần, sư đệ cũng đã cầu khẩn ta nể tình huynh đệ bao năm mà cứu vãn lấy một phần vạn tội nghiệt của đệ ấy, chỉ cần con gặp khó khăn thì nhất định phải ra tay trợ giúp."

Quỷ Lệ cố gắng kìm nén dòng nước mắt, nhưng cuối cùng lệ thấm vẫn tuôn trào. Mấy chục năm chưa hề biết khóc, trang nam nhi kiên cường như sắt thép ấy lúc này như đã biến thành lệ nhân.

Phổ Hoàng thượng nhân vẻ mặt rầu rầu: "Phổ trí sư đệ nói lại việc cuối cùng này thì độc tính phát tác, cuối cùng đã viên tịch trong tay ta. Trước khi ra đi sư đệ nói di cốt của mình không được hỏa táng chôn cất, mà hãy dùng Ngọc băng bàn chèn lại, giữ lấy chút xương tàn. Ngày sau nếu có một thiếu niên tên Trương Tiểu Phàm biết được chân tướng sự việc, thì hãy mời cậu ấy đến nơi đây, mặc cho cậu ấy xử lý cái thân xác tội nghiệt vô tận này. Có đánh, chửi, hay rắc rải xương cốt cũng được, chúng tăng trong Thiên Âm tự tuyệt đối không can thiệp, hy vọng có thể cứu vãn được một phần vạn tội nghiệt của sư đệ."

Quý Lệ ngẩng mạnh đầu lên, Phổ Hoằng thượng nhân nhìn thẳng vào hai mắt hắn, sắc mặt nghiêm trang, chầm chậm nói: "Hài tử, rốt cuộc con đã nghe hết rồi! Di nguyện ngày ấy của sư đệ ta cũng đã nói lại với con. Bây giờ xử lý như thế nào là tùy ở con. Trong căn phòng nhỏ ở hậu viện, con muốn như thế nào thì cứ việc qua đây."

Quý Lệ nghiêng chặt hai hàm răng, ánh mắt chầm chậm nhìn vào Phổ Hoằng thượng nhân. Không hiểu vì sao, Phổ Hoằng thượng nhân lại không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, từ từ lảng sang nơi khác.

Quý Lệ mỗi lúc một thở mạnh hơn, ngực đập thành thịch, sắc mặt thay đổi ghê gớm. Bất chợt như thể đã hạ quyết tâm, hắn quay ngoắt người đi ra, tiếng bước chân xa dần về phía căn phòng ở cuối hậu viện.

Pháp Tướng sắc mặt đại biến: "Sư phụ!"

Phổ Hoằng thượng nhân khẽ lắc đầu, mặt hiển hiện một nỗi đau nặng trĩu, khẽ nói: "Hãy để cậu ta đi! Đó cũng là di nguyện cuối cùng của sư thúc con. Thế sự biết bao khổ ải, hỏi có bao người có thể hiểu thấu được đây? A Di Đà Phật..."

Thượng nhân chấp tay, lẳng lặng niệm Phật hiệu. Trong nháy mắt, căn phòng bỗng trở nên im phăng phắc.

Lặng im xé nát tâm can!

- o O o -